



ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 1

leden 1999

Cena : 8,- Kč



...(Maria) porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku pro ně nebylo místo...

(Lk 2,7)

Z obsahu:

Výstava Betlémů
v Ústí nad Labem
(str. 4)

Mladí kněží
s biskupem
(str. 5)

Setkání katechetů
(str. 7)

Představují se farní
časopisy
(str. 10)

Žehnání vlastní
rodiny
(str. 13)

Vánoční příběh
(str. 12)

Studenti věnovali papeži počítač

Vatikán (KNA): Zajímavé dary si nedávno vyměnili studenti soukromé ekonomické univerzity „LUISS“ v Římě s papežem Janem Pavlem II. Studenti předali papežovi 50 počítačů pro provoz církevních institucí v zemích tzv. „třetího světa“. Papež poděkoval za dar a přiznal, že počítač nejen změnil celý svět, ale i jeho vlastní život.

V čem spočíval dar papeže zhruba pět tisícům studentů univerzity se ukázalo teprve koncem jeho krátké návštěvy. „Dnes máte volný den“, zavolal na jásající studenty a dodal: „Tak byla má návštěva zde alespoň k něčemu dobrá“.

První číňan na světě nunciem

Taiwan (KNA): Thomas Yeh Sheng-nan (58), kněz z biskupství Tainan na jihu Taiwanu, byl v minulých dnech jmenován papežem Janem Pavlem II. apoštolským nunciem pro Sri Lanku. Yeh se tak stal prvním Číňanem, který je vyslancem Svatého stolce. Svěcení se bude konat na Taiwanu. Dosud byl Yeh právním poradcem apoštolské nunciatury ve Velké Británii. Od r. 1976 pracuje v diplomatických službách Vatikánu.

Den v Indii proti nesnášenlivosti

Indie (KNA): Křesťanské církve v Indii vyhlásily na den 4. prosince národní protestní den proti náboženské nesnášenlivosti. Katoličtí a protestantští církevní představitelé vyzvali k uzavření všech církevních škol a církevních nemocnic v Indii v pátek 4. prosince. Dále měli v tento den všichni křesťanští zaměstnanci veřejných institucí nosit černý odznak jako symbol protestu a smutku. Při bohoslužbách

a protestních pochodech chtěli indičtí křesťané připomenout ohrožení náboženské tolerance fundamentalismem.

Protestní akce připravila nově založená organizace „Spojené křesťanské fórum pro lidská práva“. Podle údajů fóra došlo jen v tomto roce k 64 násilným činům proti křesťanům a křesťanským zařízením. Je to víc, než bylo hlášeno dohromady za posledních 30 let. Pachatelé byli zpravidla fundamentalističtí hinduisté.

Bula k velkému jubileu již vyšla

Vatikán: Nová bula papeže Jana Pavla II. „Incarnationis mysterium“ (Tajemství vtělení), prostřednictvím které Svätý otec vyhlásuje Velké jubileum roku 2000, byla představena veřejnosti na tiskové konferenci ve Vatikánu. Bula byla slavnostně přečtena při mši 1. adventní neděle v novém církevním roce 29.11. v 9.30 hodin ve Svatopetrské bazilice v Římě. Tímto momentem se zároveň zahajuje třetí rok přípravy na Velké jubileum.

Papež obrací v textu naši pozornost na Božího Syna - Ježíše Krista, který se stal člověkem. Znovu vyslovuje touhu po pokračování v dialogu mezi židy, křesťany a muslimy. Bula zmiňuje historii jubilejních roků, která sahá do roku 1300, kdy tehdejší papež Bonifác VIII. vyhlásil první jubilejní rok v dějinách. Jubilejní rok 2000 bude slavnostně zahájen při půlnoční vánoční mši 25.12.1999, při které papež otevře Svatou bránu Svatopetrské baziliky. Velké jubileum bude završeno o slavnosti Zjevení Páně 6.1.2001. V závěru buly připomíná Jan Pavel II. mučedníky a jejich svědectví věrnosti a lásky. Jako příklad života dokonale otevřeného Bohu staví před oči Ježíšovu matku Marii.

(Bula je v plném znění k dispozici na ČBK.)

Slovo k novému ročníku Zdislavy

Sedě před počítačem s desítkami vodítek a ovládacích ikon programu PageMaker vytvářím nové číslo Zdislavy. „Jaký bude tvůj další rok? Budu muset opět ještě hodinu před tiskem shánět na volné půlstrany nějaké „vycpávky“, abys mohla vyjít a navodit tak atmosféru života?“

Ne, nejsem skeptik, nový ročník bude jistě lepší, alespoň já pro to udělám všechno, co bude v silách jednoho člověka. Ovšem diecézní časopis nesmí vytvářet jeden člověk nebo jen hrstka členů redakční rady - je to přeci diecézní časopis - médium celé diecéze. Co s tím udělají ti „odpůrci“, kritici, odhlašovatelé předplatného z důvodu malé úrovně časopisu? Zapojí se konečně? Bude redakce plná aktualit ze všech částí diecéze nebo jen tu a tam přijde dopis se vzpomínkovým příspěvkem...? Tak například do poslední Zdislavy přišla jen jediná zpráva o dění v diecézi - Výstava betlému v Ústí - zpráva původně na dva řádky. Zbytek, kde je zbytek? Je to jen jediná akce, celé předvánoční doby? **Taková tedy bude i Zdislava, kterou si právě přčtete.**

Další pokus o změnu tváře a informační schopnosti ze strany redakce proběhne v následujících měsících svoláním šéfredaktorů farních zpravodajů, kteří by nám mohli velmi pomoci pravidelným poskytováním některých vlastních příspěvků. Co myslíte, přijde jich více než jeden, jak tomu bylo předloni?

Takové tedy budou vypadat Zdislavy, které budete v dalším roce číst.

Bůh vám žehnej a hezké Vánoce

P. Michal Podzimek - dočasný šéfredaktor.

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, hl. redaktor P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Jazyková úprava tohoto čísla: P. Antonín Bratršovský

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník IV., číslo 1

Datum vydání: 27.12.1998

(uzávěrka příštího čísla 10.1.1998)

Cena: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995



Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v lednu

narozeniny

- 1.1. P. Košmídek Antoni - 34 let
- 1.1. P. Kubíček Ladislav - 73 let
- 1.1. P. Prchal Rudolf - 67 let
- 2.1. P. Cukr Josef SJ - 82 let
- 4.1. P. Kubík Miroslav OFM - 44 let
- 4.1. P. Viduška Oldřich - 81 let
- 6.1. P. Šťastný Hynek - 65 let
- 7.1. P. Petrák Josef - 79 let
- 15.1. P. Gajzler Jindřich Václav OP - 55 let
- 16.1. P. Červinka Václav - 77 let
- 16.1. P. Matfiak Milan - 46 let
- 20.1. Vraný Vilém - jáhen - 66 let
- 20.1. P. Sucharda Jiří - 41 let
- 21.1. P. Stejskal Josef - 77 let
- 24.1. P. Tomšík František - 78 let
- 31.1. Chmelař Jan - jáhen - 68

Duchovní slovo



Jako tradičně, nový ročník našeho diecézního časopisu zahajuje duchovní slovo otce biskupa Josefa

Největším svátkem církevního roku nejsou vánoce, ale velikonoce, svátky Kristova vítězství nad hříchem a smrtí. Ale toto tajemství vykoupení předpokládá tajemství Vtělení, které slavíme o vánocích. Betlémské dítě je v nejúplnějším významu hebrejského slova Emanuelem, to znamená „Bůh s námi“. Bůh se stal člověkem, ve všem podobným nám lidem, vyjma hříchu. Jako každé jiné dítě potřeboval ochranu své Matky, cítil chlad a zimu betlémské jeskyně, protože ke svému narození nenašel místo v lidském příbytku.

„Hledání noclehu“ se jmenovala hra, kterou někdy děti znázorňovaly betlémskou událost. Josef a Maria klepou na dveře a prosí o nocleh. Prosí nadarmo. „Kdo to klepe?“, ptá se mrzutý hlas zevnitř a dveře zůstanou zavřené. Bůh jako člověk hledající člověka je odmítnut. Není to však nějaká událost před 2000 lety, je to klepání, které se ozývá i dnes na dveře každého z nás.

Jsou to možná lidé, kteří lehce, diskrétně, váhavě klepou a prosí o vlídné slovo. Mohou to být lidé osamělí, nemocní, duševně i duchovně hladovějící. Jsou to možná sousedé, možná jsou to i tělesně hladovějící, kteří nemají střechu nad hlavou. V těchto lidech klepe na naše srdce sám Ježíš, který pak později, až dorostl, řekl: „Co jste neučinili jednomu z mých bratří nejmenších, ani mně jste neučinili.“

U jesliček v našich kostelích najdete letos pokladničku s nápisem: „Na pomoc těm, kteří nemají střechu nad hlavou“. Tak jako ji nemělo Dítě v Betlémě, tak ji nemají mnozí ani dnes, které přijímáme do Azylového domu zde v Litoměřicích. Na jeho provoz jsou určeny Vaše dary, které Kristus na věčnosti neopomene odměnit.

+ Josef Kouřil

Výstava betlémů

Římsko-katolická farnost arciděkanství v Ústí nad Labem zve: V dominikánském kostele sv. Vojtěcha v Ústí nad Labem můžete navštívit od 9. 12. 1998 do 6. 1. 1999 již 12. výstavu betlémů.

Součástí výstavy budou keramická díla Aleny Kartákové s názvem "Půjdeme spolu do Betléma".



Musica Caecilia v Římě

Třetí listopadový týden se českolipský sbor Musica Caecilia zúčastnil VI. mezinárodního festivalu duchovní hudby "G.P. da Palestriny" pořádaného vatikánským institutem Musica sacra v kostele sv. Ignáce v Římě.

Cestě do Říma předcházela náročná a důkladná příprava soutěžního i koncertního repertoáru. Pro samotnou soutěž se připravovalo 29 pěvců, pro doprovodný koncertní program celkem 32 pěvců.

Do Říma jsme dorazili v úterý večer 17. listopadu plni očekávání a ubytovali jsme se v salesiánské koleji. Ve středu ráno začal náš pobyt v aule Pavla VI. generální audiencí u Svatého Otce, která probíhala v nadšené a radostné atmosféře. Večer byl svátek Posvěcení římských bazilik. V Bazilice sv. Pavla za branami jsme uvedli při mši svaté Ave Maria Zdeňka Pololánika.

Po mši svaté jsme byli přijati kolegiem celebrujících k osobnímu poděkování.

Čtvrtek 19. listopadu byl soutěžní den naší kategorie. Podle zasláných nahrávek byly z dvaceti sborů vybrány čtyři smíšené sbory - kaliningradský sbor, švýcarský sbor, chorvatský sbor a náš českolipský. V soutěžním programu jsme uvedli Palestriniho Agnus Dei z Missy "Aeterna Christi munera", Laudetur Jesus Christus B.M. Černohorského, Suscepimus Deus Leoše Janáčka, Ecce quomodo moritur iustus J. Galluse - Handla a Ave Maria Zdeňka Pololánika.

Celý soutěžní program natočelo německé zvukové studio, které pro společné CD vybralo z našeho účinkování Pololánikovo Ave Maria a Laudetur Jesus Christus - komplikovanou třídílnou fugu B.E. Černohorského. Večer jsme potom účinkovali s bohatým

Na výstavě betlémů v Ústí nad Labem je otevřeno denně od 9 do 17 hodin.



programem na mši svaté v Bazilice St. Maria Maggiorre.

V pátek 20. listopadu dopoledne účinkovalo všech 15 sborů ze šesti kategorií na mši svaté v Bazilice sv. Petra.

Spolu se zahraničními sbory zde účinkoval z Čech ještě mužský sbor Moravan z Brna, ze Slovenska potom Žilinský pěvecký sbor.

V sobotu 21. listopadu dopoledne bylo slavnostní vyhlášení výsledků všech kategorií. Náš sbor se umístil na 2. místě v kategorii smíšených sborů s nepovinnou Palestrinovou skladbou a obdržel diplom a stříbrnou medaili.

Festival skončil závěrečným koncertem vítězů. Odjížděli jsme po večerním koncertě a do Čech jsme dorazili v neděli na Slavnost Ježíše Krista Krále v noci.

Týden v Římě byl naplněn oficiálním programem, ale

i bohatým volným programem, kdy jsme měli možnost prohlédnout si mnohé pamětihodnosti města, včetně vatikánských muzeí. Domů jsme přijeli naplněni bohatými zážitky. Zájezd se stal dosavadním vyvrcholením činnosti sboru Musica Caecilia. Všichni účastníci zájezdu přijeli z Říma nadšeni, obdařeni novými zkušenostmi a posilou do další společné práce.

Zveme všechny příznivce sborového zpěvu i našeho sboru na adventní a vánoční koncerty do České Lípy (28.12.1998), Kamenického Šenova a Nového Oldřichova-Mistrovic (27.12.1998).

Děkujeme všem, kteří jste nás na naší římské cestě provázeli duchovní podporou a srdečně Vás zveme na naše koncerty u nás doma.

Martina Zadinová



Partnerství našich a německých farností - cesta ke smíření

Pokračování z minulého čísla:

Návštěva nás inspirovala v mnoha směrech ke zlepšení činnosti ve farnosti. Více si uvědomujeme světovost katolické církve a to, že všichni věřící jakékoliv národnosti jsou jeden Boží lid, mají si vzájemně pomáhat, ale i vzájemně za sebe se modlit. Světovost církve je v liturgii vyjádřena i latinou, sjednocujícím jazykem církve. Lze proto doporučit, aby alespoň občas byla mše sv. ve farnostech sloužena latinsky.

Vzorem může být větší účast na bohoslužbách. Volkach je asi 10x menší než Teplice a chodí zhruba stejně tolik lidí jako u nás. Překvapil nás i velký počet ministrantů, mezi nimi mnoho děvčat. Děti a mládež je třeba získat a věnovat se přípravě ministrantů. Dále překvapila podle sdělených informací masová účast na poutích, a to i na pěších poutích až do 30 km vzdálených míst. U nás jsou lidé pohodlní a raději na poutě jezdí.

Příkladem je v Německu vzorný pořádek a čistota - jak v kostele, tak na faře a farní zahradě, všude s vkusnou květinovou výzdobou. Tam se ovšem budovy po dlouhá léta udržovaly v pořádku, zatímco u nás jsou opravy prováděny až v posledních letech a s omezenými finančními prostředky. Podobně je tomu s organizací farnosti a činností laiků. Tam funguje už dlouholetý systém farních rad a obdoba naší ekonomické rady, "církvní správa". My s iniciativami laiků teprve začínáme.

Na oplátku jsme mohli uvítat 8-člennou delegaci farnosti Volkach v Teplicích 17.-18. října. Vedl ji farář P. Theo Hau, bylo v ní 5 zástupců farní rady a 1 zástupce církvní správy. Velmi se k nám těšili a byli na naše město zvědaví. Provedli jsme je po městě, které má dnes rekonstruovanou

lázeňskou čtvrť s pěknými parky a opraveným centrem.

V budově děkanství jsme uspořádali večer setkání se salesiánskou komunitou a zástupci laiků ve farnosti. Po úvodních proslovech a předání dárků se rozproudila živá debata o náboženské situaci v Německu a u nás. Dověděli jsme se mnoho zajímavého o organizaci farnosti i ekonomických záležitostech. Farář bývá ustanoven pro asi 4.000 věřících, mívá stálého jáhna a pastoračního asistenta. (Volkach má 3.700 katolíků z celkového počtu 5.000 obyvatel). Ti vypomáhají hlavně při výuce náboženství ve školách a starají se o přípravu ministrantů. Náboženství je na rozdíl od nás ve škole povinným předmětem, nevěřící žáci absolvují etickou výchovu.

Farní rada má 18 členů a každý má svůj okruh činnosti - při liturgii, péči o mládež, v Charitě, při návštěvách farníků a nemocných, chrámové hudbě, pořádání poutí, v kultuře, propagaci a tisku atd. Předsedkyně farní rady řekla, že u nás postrádá ženy, které by se měly ve farnosti více uplatňovat než jen při uklízení a zdobení kostela. V Německu je povinná církevní daň, kterou každý věřící platí ve výši 8% ze své daně z příjmu a která je vybírána státem pro příslušnou církev. Věřící jsou registrováni na úřadech a diecéze z daně hradí platy duchovních, kteří nejsou placeni státem jako u nás. Mimoto se ročně dvakrát pořádá po domech církevní sbírka, kde každý podle svých možností přispívá na chod farnosti.

Hosty zvláště zajímaly poměry v církvi před rokem 1989 a působení "tajné církve". P. František líčil své tajné kněžské svěcení a působení salesiánů v podzemí, kdy musel současně vykonávat civilní za-

městnání. Opět jsme hovořili dlouho do noci.

Nedělní odpoledne bylo věnováno společné účasti na bohoslužbách. Měli jsme s hosty slavnou latinskou mši sv. v děkanském kostele sv. Jana Křtitele. Byla právě misijní neděle a idea misie byla nosným námětem promluv. My jsme po letech ateistického panství misijní území, ale misie potřebuje i Západ, kde blahobyť a konzumní společnosti vedly k odpadu od víry. Hosté byli překvapeni i v dalších kostelech teplických farností. P. Hau zdůraznil, že vzájemné návštěvy a poznávání vedou k usmíření mezi našimi národy, k prohloubení spolupráce a ke sblížení mezi jednotlivci.

Odpoledne si hosté přáli navštívit blízký cisterciácký klášter v Oseku. Byli překvapeni rozsáhlostí kláštera a množstvím uměleckých památek, současně však viděli, kolik ještě zbývá práce na jeho opravách. Po prohlídce je přijal k besedě opat Bernard, který jim vysvětlil spiritualitu řádu a snahu, aby se klášter stal duchovním centrem kraje. Po návratu následovalo loučení a odjezd.

Náš příklad partnerství asi nebude ojedinělý, nemáme však informace o podobných partnerských vztazích v diecézi. Pokud máte někde v tomto směru již větší zkušenosti, bylo by dobře o tom něco sdělit zde na stánkách Zdislavy.

Norbert Krutský
Teplice

Přednáška v Ústí nad Labem

Na téma „Náboženské dějiny v době krize české společnosti v 16. až 18. století na

příkladu severních Čech“ hovořil druhého prosince v dominikánském klášteře sv. Vojtěcha PhDr. Jaroslav Macek. Pan doktor je členem Komise pro studium rekatolizace českých zemí v 16.-18. stol. při České biskupské konferenci a Ekumenické radě církví v ČR.

Setkání mladých kněží s biskupem

Litoměřice: S 25ti kněžími, kteří byli vysvěceni v posledních osmi letech pro litoměřickou diecézi, se dne 26.11. setkal místní biskup Josef Koukl v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Mezi účastníky tohoto setkání bylo také 6 polských misionářů. Společnou mši koncelebroval i generální vikář litoměřické diecéze Mons. Karel Havelka.

Biskup Koukl ve své homilii navázal na dnešní biblické čtení. Žijeme v době mezi Kristovým Nanebevstoupením a očekáváním jeho druhého příchodu ve slávě. Evangelista Jan vyzývá křesťany k trpělivosti nikoliv v „čekání“, ale v „očekávání“ Kristova příchodu. K tomu nás připravuje i nadcházející adventní doba. Biskup povzbudil mladé spolupratry, aby i při starostech všedních dnů měli na mysli radostné očekávání Ježíšova příchodu. Po mši se biskup zúčastnil neformální besedy s mladými kněžími.

Mikulášovské poutě v diecézi

Mikulášovice/Louny: V Mikulášovicích ve Šluknovském výběžku - u samých hranic s Německem - celebrouv litoměřický biskup Josef Koukl tradiční poutní mši v sobotu 5. prosince v 10.00 hodin.

Na poutní slavnost do farnosti sv. Mikuláše v Lounech zavítal pan biskup Koukl v neděli 6. prosince v 8.30 hodin.

Bohosudovská nota

O tomto festivalu jsme již krátce informovali v minulém čísle, dnes přináší gymnázium v Bohosudově podrobnější informace:

Mnoho lidí si rádo zazpívá, málo z nich se však dokáže se svým uměním pochlubit na veřejnosti. Přesto se občas najde možnost, aby si každý mohl zazpívat aspoň pro sebe, úplně potichoučku, s lidmi, kteří vás k tomu strhnou. Na většině účastníků a hostů již 4. ročníku festivalu sborového zpěvu Bohosudovská nota bylo vidět, že si známé texty pobru-



kují, nebo aspoň podupávají do rytmu. Tak je strhl přednes skladeb mnoha autorů, žánrů a jazyků. Slyšet jsme totiž mohli nejen češtinu, ale i latinu, němčinu a angličtinu; spirituály, církevní skladby i muzikálové písně. Všem účastníkům tak jako nadšení posluchači, můžeme poděkovat za velmi příjemně strávený víkendový den, který některými skladbami už tak trochu předznamenal blížící se Vánoce.

To vše v podání šesti sborů.

Pokud vás zajímají ona pověstná nej-, pak tedy pro vás:

Nejpočetnější sbor k nám přijel z Děčína, nejmenší z Teplic; nejvíce kilometrů za námi projeli členové sboru z Českých Budějovic, ale daleko to měl i sbor z německého Lipska.

Chtěli byste si poslechnout něco podobného? Pak je právě pro vás informace, že festival se na Biskupském gymnáziu v Bohosudově koná každý rok k výročí 17. listopadu a jsou vítáni všichni zájemci o zpěv i poslech sborového zpěvu. **BGB**

Milí hospicoví přátelé,

skončil nám církevní rok. Rok Ducha sv., s jehož pomocí a s vaší podporou se podařilo prosadit myšlenku litoměřického hospice a začít realizovat jeho vybudování.

Chtěla bych vám všem za celé sdružení poděkovat za všechno, co pro hospic děláte, poprosit vás o shovívavost při vyřizování administrativních záležitostí a ujistit vás o tom, že všichni děláme, co je v našich silách.

Možná by se hodilo – na závěr roku – přinést na tomto místě jakési shrnutí, vyúčtování uplynulého roku, ale protože ještě nemáme k dispozici všechny potřebné údaje, necháme účtování na leden a dnes se vás pokusím seznámit s tím, co se mi v těchto chvílích honí hlavou.

Prožíváme advent, je to doba přípravy na příchod Božího Syna. Doba přípravy na oslavu jeho narození, jeho příchodu na tento svět, jeho příchodu do našich srdcí.

Napadá mě, že hospic je vlastně takovým adventním domem. Domem přípravy na setkání se s milujícím Bohem. S Bohem, který nás miluje tak neskutečně, že posílá svého jediného Syna na tento svět pro naši spásu; aby sám nesl naše utrpení. Uvědomuji si, že to malé Betlémské dítě, jehož narození budeme o vánocích oslavovat, zakusilo samo na sobě naši bolest, náš strach, naše utrpení. A s touto Láskou se máme jednou setkat tváří v tvář.

Je úžasné, jak mnozí naši nemocní dokáží tento životní advent využít. A to nejen věřící křesťané, ale i ti,



kteří se za věřící nepovažují. Téměř všichni přebudují svůj žebříček hodnot – čili změni své smýšlení. Odstraňují ze svého života věci zbytečné, aby udělali místo těm důležitým – není právě toto narovnáním cest pro našeho Boha?

Jak často s menšími obměnami slyším: "Sestřičko, celý život jsme dřeli, barák postavili, pak makali na chatě. Po revoluci jsme začali podnikat, byli jsme v práci i 18 hodin denně – soboty, neděle a k čemu to teď je?! No nevdá, krámkem jsme prodali a teď si chceme s manželem užít každý den." Tady vidíme, co je důležité.

Není škoda, že teprve nemoc a smrt nám pomohou uskutečnit to, k čemu nás Bůh s celou církví vybízí každý advent? Že teprve tyto chvíle mnohým otevrou oči pro opravdové hodnoty a krásy, že teprve tady pochopíme důležitost odpuštění sobě i druhým? Není smutné, že tak pozdě pochopíme, že láska a ne majetek je tou silou, která hýbe vesmírem? Možná je to smutné, ale není to beznadějně, protože stále dostáváme šanci: **Připravit cestu Hospodinu! Vyrovnat na pustině cestu pro našeho Boha! Vyvýšit každé údolí, snížit všechny hory a pahorky.** (Iz 40,3)

Přeji vám krásné prožití letošní doby adventní a radostné setkání s Vtěleným Bohem.

Monika Smolková

Jak dopadl kvíz?

Do začátku tisku tohoto čísla Zdislavy- tedy jen necelý týden od vyjití čísla prosincového, již máme tři výherce našeho adventního kvízu.

Jsou jimi:

Petr a Antonín Borovkovi z Velkého Šenova,

Petr Audy ze třetí třídy z Mšena

a

I. skupina dětí ze ZŠ Jilemnického v Mladé Boleslavi

K nim tedy poputuje "vánoční dárek", který posíláme zároveň s distribucí tohoto čísla. Věříme, že vám, kamarádi, udělá radost!

Poselství z Ústí nad Orlicí

Motto: „... Otcové ať jsou pravými svědky víry slovem i životem“ P. Pavel Procházka

Na druhé setkání katechetů v Ústí nad Orlicí koncem října 98 jsem odjížděl trochu s obavami. Jaké to bude? Tento pocit snad prožívá každý, kdo něco hezkého prožil a má to prožít znovu. Nechce být zklamán. Bylo-li první setkání katechetů před dvěma roky zdařilé a pod vlivem krásného zážitku si katecheté vyprosili druhé v odstupu dvou let, pak letošní bylo o stupeň vyšší.

Počasí nebylo příliš vlídné, ale již na nádraží na nás čekali mladí, vlídní a usměvaví organizátoři z řad křesťanské mládeže Ústí nad Orlicí a okolí. Před dvěma roky jsem je obdivoval, letos chci napsat, byli perfektní. Vůbec všichni, kteří pracovali v týlu tohoto setkání si zaslouží pochvalu.

O vlídné přijetí se zasloužili i samotní katecheté, neboť město již před dvěma roky v nás poznalo lidi vybavené láskou, skromností, rozdávající na oplátku plody Ducha svatého.

Cyklus přednášek

V přednáškovém sále jsme byli svědky možná neuvědomělé ale úžasné programové gradace. Od přednášky P. Vojtěcha Kodeta, přes netrpělivě očekávanou přednášku doktora Jiřího Grygara, slova předního křesťanského pedagoga střední generace Doc. Dr. Rudolfa Smahela až k vrcholu setkání poledního dne, přednášce P. ThDr. Josefa Šelinga „Práce s obrazem v katechezi.“ Závěrečná meditace podmalovaná hudbou nad Rembrantovým obrazem Marnotratného syna korunovala druhé setkání katechetů v Ústí nad Orlicí.

U Doc. Dr. Rudolfa Smahe-

la jsem úmyslně zdůraznil jeho příslušnost ke střední generaci, abych v tomto odstavci pochválil P. Bohumila Koláře. Setkání s ním je setkání se vzácným člověkem. Do Ústí nad Orlicí přijel jako jeden z nás. Když bylo třeba zastoupit jednu přednášející, učinil to v pokoře a radosti jemu vlastní. Svými bohatými zku-



šenostmi nás, ač zástupce starší generace, obohatil.

Během čtyř dnů přednášek a meditací jsem měl pocit, že všechno je svázáno neviditelnou nití a marně jsem se snažil tuto vazbu vyslovit lidským slovem.

Pak přišla neděle 15.11.98 a romská katecheze P. Pavla Procházky z Děčína. Z jeho úst vyšla do našich domovů na závěr vysílání slova: „Otcové ať jsou pravými svědky víry slovem i životem“

„Otcové“, tak nás k naplnění opravdového otcovství volal P. Vojtěch Kodet. Dětem chybějí rádcové, volal do našich řad Dr. Smahel. „Zahleďte se do unavených očí otce Marnotratného syna“ upozornil nás P. Josef Šelinka.

V poledne každého dne byla jedním z otců biskupů sloužena mše svatá. Každý z nich nás osobitým způsobem povzbudil, dodal odvahy a sílu k nelehké práci jako je „hraní si

s dětmi“.

Křesťanská mládež z Ústí nad Orlicí a okolí nepracovala jen organizačně. Chrámový sbor z Ústí zpíval při mších svatých. V jejich sboru zpívá i osmiletá dívka spolu s dospělými mladými muži. Děti však nezpívaly jen v tomto sboru. Na podium vystoupila i sedmičlenná skupina dětí. Tři děti ve sboru byly dětmi ženy, která vedla a doprovázela na klavír. Z její tváře vyzařovalo

tá“, „Chválu vzdejme“, „Otče náš“, „vyslyš nás“ a chorál „Svatý Václave“. Písničkou o světýlku, při svitu svíčky jsme poslední večer zakončili večerní chvilkou poezie.

Neřadí jsme se rozcházelí. Nebylo možné se rozejít, neboť na chodbě nás čekal Petr Lutka se svou kytarou. A tak se na této chodbě konala neplánovaná manifestace duchovní písně. I když při ní nehořel táborový oheň, přesto v srdcích účastníků hořel oheň lásky k dětem, ke své práci, k sobě navzájem. Cítili jsme Ježíšovu přítomnost v duchu Jeho slova: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“.

Úspěšnost setkání nebylo jen dílo lidské. Naši předkové říkali: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání“. Boží požehnání jsme pocítovali všichni po čtyři dny v městě nad Orlicí.

Shrnutí

Možná, že jste z mých slov nevyčetli poselství. Proto na závěr malé shrnutí:

- My katecheté spolu s vámi rodiči a prarodiči připravujeme křesťany pro příští tisíciletí.

- Otcové, buďme pravými svědky víry slovem a životem. Buďme otci, ale i rádcí. Být rádcem předpokládá důvěru.

- Kdo se staráte o duchovní zpěv a hudbu, obraťte svůj pohled mezi děti v kostele. Před vašimi očima vyrůstají vaši nástupci.

- Nebojme se svěřit mladým lidem odpovědnost. Mladí v Ústí nad Orlicí mnohé napovědělo.

- Bez ohledu na věk se dá vytvořit společenství. Tam v Ústí nad Orlicí jsme byli všichni jedno - v Bohu.

František Němeček
katecheta
v Mladé Boleslavi

velké nadšení pro hudbu a zpěv.

Práce ve skupinách

Každý den jsme se scházeli ve více jak dvaceti skupinách ve třídách místní školy. Sdělovali jsme si dojmy z přednášek, formulovali doplňující otázky pro přednášející. Ve vymezeném čase zůstal prostor k osobním vyznáním svých zkušeností, svých přístupů k dětem, svých názorů na různé otázky. Ve skupině, kterou jsem vedl, jsme se např. shodli, že je třeba učit děti nejen novodobým písním, ale nesmíme zapomínat ani na písňové dědictví. Tak jako gradovala přednášková činnost v sále kulturního domu, gradovala i atmosféra v naší pracovní skupině. Svou práci jsme zahájili první den písničkou „Moje malé světýlko“. Během dalších zazněly písně „Kdo stvořil“, „Máti Páně přesva-

Rozhovor s patoračním asistentem Františkem Viktorínem

Někdy slýchávám od kněží: „Ti pastorační asistenti jsou na nic“. Je to tak nebo není!? Proto jsem se za jedním takovým pastoračním asistentem vydal a to ne zcela náhodně. Pokud jste také četli naše říjnové číslo, jistě vám neunikl článek o letním táboře pro děti v Liblicích. „Takové místo, určitě není nanič“, řekl jsem si. Fara je to vzhledu zatím nevábneho, ale pod svojí střechou skrývá zajímavou rodinu pana Mgr. Františka Viktorína. K němu směřovaly tyto otázky:

Co Vás přivedlo na nápad stát se pastoračním asistentem v této oblasti?

Má to staré kořeny. Když jsem vstupoval na fakultu v Českých Budějovicích měl jsem to v úmyslu. Vzorem mi byla rodina Štruplova z Krásné Lípy (vikariát děčínský - poznámka redakce), kde oni už pracovali jako pastorační asistenti. Ve třetím ročníku jsem se nabídl otci biskupovi. Ujal se nás P. Leopold Paseka (působí v Řepíně). Tak jsme to vzali. Ještě jsem pak ale další dva roky dodělávat školu během práce zde.

Zmínil jsi se o studiu na Jihočeské Univerzitě v Českých Budějovicích. Proč jsi zvolil právě tuto školu?



Měl jsem tam známé. Po civilní službě jsem se rozhodoval. Podal jsem si přihlášky na různé školy a do Budějovic jsem se dostal. Tak jsem si řekl, že to tak má být - šel jsem tam už s vidinou pastoračního asistenta. Když se začíná studium už s tímto konkrétním úmyslem, je to lepší. Někteří moji spolužáci tam studovali jen proto, že se nikam jinam nedostali a tak neměli žádnou motivaci.

Využijete to vzdělání v pastoraci?

Bez toho bychom to nemohli dělat, nebo by to alespoň vypadalo úplně jinak.

Na co jste se nejvíce pod vedením svého faráře P. Leopolda chtěl od začátku zaměřit?



První dva roky jsem tu spíš jen bydlel a dodělával dva roky školu. Nyní se to zaměřilo na školu a mládež. Je tu taky učení na školách. V Řepíně jsme např. dělali biblické hodiny ale ta mládež je už dnes na vysokých školách.

Tady v Liblici jsme rozjeli takové „Aktivity volného času“ ve spolupráci se Saleziánskou komunitou. Máme různé kroužky s dětmi. A jednou za měsíc setkání maminek s předškolními dětmi.

Vyjasňuje se, že to je asi moje hlavní poslání. Každý má svoje charisma a tak ho má rozvíjet...

Děláte nějaké víkendy pro děti a mládež i mimo prázdniny?

Ano, např. bude zase Mikuláš, to se sejdou děti z celé vesnice. Moc dobře se rozvíjí spolupráce s obecním úřadem. Jezdíme taky dvakrát ročně na nějaký výlet s dětmi. A to nepočítaje „menší akce“ - táboračky apod. kam chodí zase celá vesnice. Spojujeme to vždycky s nějakým programem, většinou hry...

Scházíte se pravidelně jako pastorační asistenti z diecéze?

S panem biskupem oficiálně ano. Abych se ale přiznal, pro mě osobně to nemá žádný přínos. Chtělo by to program, nějakou odbornou přednášku nebo něco podobného.

Občas se ale sejdeme třeba právě se Štruplovými, ale spíše se scházím se svými spolužáky ze školy.

Často si mi pastorační asistenti stěžují na špatné finanční zabezpečení, které jim tato služba poskytuje, cítíte to také tak?

Jsmo tu hodně podporováni P. Leopoldem a rodiči, to je výborné. Po této stránce to ale opravdu není vyřešené. Ne, že bychom my konkrétně trpěli nouzí, ale cítíme, že jsme mnohdy závislí právě na této mimořádné pomoci.

Myslím, máme totiž za patrona sv. Františka z Assisi, že je potřeba se řídit tím heslem z evangelia, které prosazoval „hleďte nejprve Boží království a ostatní vám bude přidáno“. Mě to hodně ovlivňuje. Možná, že jsem trochu naivní, ale pro mě je to vzor.

Ještě jednu novinářskou otázku: Jaká je tady čtenost Zdislavky?

Jenom jeden výtisk, tady na faře.

Čím to je, myslíte, že lidé na ten časopis nemají peníze, nebo je to malý zájem?

Spíš ten malý zájem. Je to škoda. Ale jako farnost vydáváme vlastní plátek „Farní dopis“ a to farníky zajímá víc. Už taky proto, že je to nic nestojí a je jim to dáno až do ruky.

Máte tu také ženu, zeptám se jí také na jednu otázku, mohu?

smích, rozpaky...

Jak se jako manželka pastoračního asistenta zapojujete do jeho „práce“?

Vzhledem k tomu, že jsou tu dvě naše malé děti, tak moc ne. Ale ten klub maminek dělám vlastně já



sama. Mám také pedagogické vzdělání, i když jenom střední.

Slova se ujal pan František "Mohu to doplnit?"

Spolu mnoho věcí konzultujeme. Je to právě tím, že žena má také pedagogické zkušenosti. Myslím, že je důležité, když jsme na to dva. Když je třeba kněz sám, třeba na takovéto vesnici, pak to musí být mnohem těžší.

Ještě k vaší činnosti: Jak ty akce pro děti přijímají jejich rodiče?

Vcelku dobře, ale stalo se taky, že jeden otec nechtěl přihlášku pro své dítě podepsat. Nakonec ale přišel až sem a přihláška byla podepsaná. Zdá se nám, že i když to někteří vítají, vět-

šina je k tomu, co pro děti děláme, lhostejná. Ve měsících je mnohem víc možností pro děti. Mohou chodit do kroužků, skauta apod., ale tady na vesnici nic jiného není.

A co na závěr?

Někdy nás tak napadá, že by bylo možno dělat víc věcí pro více dětí. Třeba v Mělníku (*je od Liblice jen*

deset km - poznámka redakce) by bylo mnohem víc dětí než tady, ale člověk má pracovat, tam kde je.

Díky za rozhovor

Jistě spolu s celou rodinou Viktorínových děkuji především otci Leopoldovi Pasekovi, za jeho pečlivou starost o své laické spolupracovníky. Původně jsem totiž plánoval rozhovor s ním, ale s úsměvem mi řekl, že má na to své „tiskové mluvčí“ právě v Liblicích na faře.

P. Michal Podzimek



Nedejte se mýlit!

Jak ten čas letí. Udělal ze mě klidně gardedámu, ačkoliv bych si možná někdy ráda zatančila - když už chodím do tanečních!

Gardedáma však netančí. Sedí mezi ostatními matinkami, rozplývá se nad krásou a šikovností své ratolesti. Ostatní hodnotí přísným měřítkem. Svě dojmy někdy škodolibě, někdy se soucitem sděluje sousedkám.

Děvčata a chlapce pozorují stejným zájmem jako ostatní. Poznám sice dobře, komu šaty sedí, které jsou na míru a co je konfekce. Kde by potřebovaly zabrat, zkrátit atd.

Poznám, komu se zapletou nohy, kdo jde přesně s rytmem hudby a kdo ho teprve hledá, ale přehlížím to, jako věci nepodstatné. Až taneční skončí, bude většina slečen a pánů umět dobře tancovat. Časem dorostou i do volnějších šatů. Co však zdobí mladé lidi nejvíce, čím září mezi některými zkušenějšími je dnes nemoderní a proto vzácná NEVINNOST.

Kdo ji neumí ocenit, je slepý.

Nenechte se mýlit, moje milé slečny a pánové, tím, jak vás hodnotí okolí. Nenechte si kazit náladu ani kvůli pupínku na tváři, ani kvůli šatům, ani kvůli pár spleteným krokům. Nestojí to za to. Máte něco krásnějšího, cennějšího, váš poklad je ve vás.

Dobré, čisté srdce.

Možná, že nemáte rádi, když vám někdo radí, ale moje rada je upřímná.

Chraňte si svou vzácnou nevinnost a až jednou dáte někomu celou svou lásku, ať je to ten pravý a jediný, který si vás zaslouží.

Nepoznáte to snadno. Je potřeba mnoho času, než se partneři důkladně poznají. Když jdou potom spolu dalším životem šťastně, nemůžou říci nic jiného, než že to čekání stálo za to.

Přeji vám z celého srdce, abyste uměli jít proti proudu doby, která z lásky dělá jen požitek.

Bůh vás ochraňuj a provázej.

Helena Zdislava Nejedlá



Farní časopisy se představují

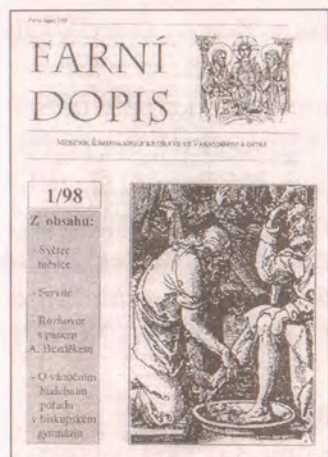
Farní dopis Varnsdorf

Farní dopis - Měsíčník Římskokatolické církve ve Varnsdorfu a okolí.

Je to jeden z našich nejmladších, ale také nejlepších farních zpravodajů. Pro vnitřní potřebu farního obvodu jej začalo vydávat

ké rysy jako časopisu.

Především je to sympatická snaha oslovit co nejvíce lidí, tedy nikoliv jen věřící. Tuto myšlenku programově vyjadřuje Dürerova rytina Krista myjícího nohy jednomu z učedníků na titulní straně prvního čísla letošního roku. Vzájemné doplňování slov a obrazu je vůbec podstatným rysem Farního dopisu. Původní kresby a kresbičky, reprodukce starých rytin, fotografie z života farnosti (i když z počátku ne příliš zdařilé - což se nedá říci již o posledních číslech) odlehčují text zpravodaje. Přitom jednotlivé články zřídka kdy přesahují jednu stránku. Zásluha o to patří zřejmě nejen redaktorovi - kterého po otci Michalovi dělá slečna Michaela Pavlů z Varnsdorfu, ale i grafiku a výtvarníku Josefu Poláčkovi. Ten neváhá zařadit do časopisu třeba i dětské kresbičky.



děkanství ve Varnsdorfu pod vedením původně jáhna dnes již kněze P. Michaela Podzimka, který zde po jeden rok působil.

Časopis nejen pro farníky

Jako většina farních zpravodajů začal tento časopis formátem A5, ale posledních několik čísel je již ve formátu dvojnásobném - A4. Náklad Farního dopisu je zpravidla 80 až 100 výtisků.

Nebudeme zde opakovat to, co jsme již uvedli v případech předchozích zpravodajů, které již byli představeni v jarních číslech Zdislavy. Také tento zpravodaj plní především svou úlohu informovat předem i následně o dění ve farnosti. Zmiňme se však o tom, co je právě na tomto zpravodaji hodné pozornosti a co dotváří jeho charakteristic-

Tvorba formou kolektivu

Dalším charakteristickým rysem Farního dopisu je to, že si poměrně rychle získal oporu v kolektivu svých vlastních dopisovatelů, kteří si rozdělili mezi sebou určité náměty. Tak například Michaela Pavlů má na starosti ankety a rozhovory, úvodník a informace, pan Alois Bezděk referuje pravidelně o knižních novinkách, Zuzana Tvrđíková má na starosti; věc pro naše zpravodaje zcela nevídanou - koutek pro radost, Pavel Janda píše o dějinách farnosti, paní Marie Kučeravá přispívá líbeznými povídkami ze svého mládí, Alena Nesňádalová

referuje o současných řádech a kongregacích, Zdeňka Zbořilová přibližuje každý měsíc jednu vybranou postavu světce či světičky a Michal Šatník píše o sektách. K tomu přistupují další spolupracovníci, kteří se podílí na vydávání tohoto měsíčníku.

O technickou stránku se stará Jiří Benedikt mladší (13 let) a jeho rodiče.

Vysoká informační kvalita

I když si původní redaktor P. Michal na začátku léta v jednom svém úvodníku postěžoval, že aktuálních zpráv je málo - což je asi postesek všech redakto-

rů - nacházíme zde informace vsutku potěšující: Referovalo se o čtyřech absolventech katechetického kurzu, což není na Varnsdorf vůbec tak málo, o dojmech z koncertu pěveckého sboru, o návštěvě mládeže farnosti v Římě včetně dokumentárního snímku ministranta Standy Pavlů u hrobu patrona ministrantů sv. Tarsicia. Stejně tak v posledním čísle je podobná zpráva o podzimních aktivitách mládeže a jejich pobytu v Počáplech u Litoměřic...

Pokusem o navázání kontaktu s obyvateli Varnsdorfu by bylo možno nazvat čas od času pořádané ankety, kdy náhodní místní občané odpovídali třeba na otázku: „Co pro vás zna-

Měsíčník římskokatolické církve ve Varnsdorfu a okolí

FARNÍ DOPIS

11/98 8. listopadu

Z obsahu:

- Pohled do historie naší farnosti (Pavel Janda)
- Sníme se s Jazšíšem
- Z pera našich čtenářů (M. Kučeravá)
- Rozhovory o nás (paní Václavová)
- Koutek pro radost a zábavu
- Světce měsíce
- Vítej (Mško Hymča)
- Internet ve FD
- Nejen v čase dušičkovém (Josef Poláček)
- Poulní místa v naší diecézi (Česká Kamenice)
- Sekty (Svědek J. J. J.)
- Informace
- P. S. (tentokrát k volbám) (J. Benedikt)

Bratři a sestry,

dostává se vám do rukou listopadová číslo FD, které jsme společně poprvé připravili na redakční radě. Máme radost, že se vzájemně mezi čtenáři a redaktory zlepšují. Do redakce nám přišly dva příspěvky od Vás - od paní Kučeravé a paní Václavové, za které velice děkujeme. Znovu vás připomínáme, že nám můžete sdělit své názory a podněty k naší práci. Pro ty, kteří se neodvažují nám vše říci, jsou naše schránky v kostelích. Stačí napsat pár slov na lístek, třeba i anonymně. Hned první dva dny v tomto měsíci byly svátky. Od dopoledne 1. listopadu a po celý další den bylo možno získat při návštěvě kterékoli kostela plnomocné odpustky pro sebe a očištění. Kromě tří ebyšských podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání a modlitba za úmysl Svatého otce) je nutné se pomodlit modlitbu páne a vyznání víry. Celý další týden lze pak získat odpustky při návštěvě křížové a modlitbě za zraněné. Jindy lze také získat odpustky částečné, takže nezapomínejte na zemřelé po celý rok.

Věřím, že i v době očekávání Kristova narození Vám Farní dopis něčím přispěje po duchovní i praktické stránce.

redakce

menají dušičky“ či jindy na provokující dotaz, co je pro vás v životě nejdůležitější a proč. Nejde zde o statistické vyhodnocování, ale odpovědi většinou nevěřících spoluobčanů umožňují redaktorovi časopisu na tyto odpovědi ihned reagovat.

Rozhovory

Velmi přínosným se zdají být i rozhovory s některými farníky pod názvem Rozhovory s námi a o nás. Každý měsíc se zde čtenáři blíže seznamují s někým z varnsdorfské farnosti, neboť „každý z nás je významnou osobou“ a „na každém z nás záleží jakým dílem své farnosti pomáháme a jak jí přispíváme“. Nápad, nad kterým bychom se měli zamyslet!

Grafik Josef Poláček

Podnětný je i způsob uplatnění křesťanské zvěsti v našem každodenním životě formou zamyšlení nad zdánlivě prostými skutečnostmi. Jde o články Josefa Poláčka, doprovázené vystihujícími ilustracemi.

Jistě lze plně podpořit závěr redakce Farního dopisu, když zhodnocovala odpovědi věřících na dotaz, jak zlepšit farní zpravodaj: „Časopis, pokud má být dobrý, se musí opírat o spolupráci všech farníků, kterým záleží na životě farnosti.“ Což je závěr platný zřejmě pro naprostou všechny farní zpravodaje naší diecéze. A tak nelze pochybovat o významu těchto zpravodajů v díle evangelizace.

- vr, mp,-

Joachim Meisner



Dnes jeho jméno zná mnoho, mnoho Čechů. Dopomohl k tomu pan prezident Havel. Kdy? Dvacátého osmého října večer, kdy mu udělil Řád bílého lva. I to, že je v Kolíně nad Rýnem arcibiskupem a k tomu kardinálem, kdekdo dnes ví. Jistěže si to zaslouží. My ho ale chceme poznat trochu blíže. Kdysi před lety dávnými byl světicím biskupem v Erfurtu, kde byl ordinářem pan biskup Hugo Aufderbeck, který se těšil, že správu diecéze po něm převezme biskup Meisner. Dopadlo to ale jinak. V Berlíně zemřel kardinál Bengsch a Svätý otec rozhodl, že na jeho místo přijde biskup Meisner. Biskupa Aufderbecka papež požádal, aby Meisnera do Berlína doprovodil. Tehdy si biskup Aufderbeck povzdychl: „Když Abrahám byl vyzván Hospodinem, aby přinesl v obět svého jediného syna Izáka, nemusel svou obět dotáhnout do konce, já jsem musel.“

Tou obětí nebyl nikdo jiný než Meisner. Měli se rádi jako otec se synem. To Erfurtský biskup už ležel na nemocničním lůžku a Řím mu ustanovil pomocného biskupa s právem nástupnickým. tím novým biskupem se stal Joachim Wanke a v erfurtské katedrále ho na biskupa světil berlínský Meisner. Tehdy

mu při tom pošepal: „Du darfst nich wanken - Nesmíš zakolísat. Wanke to Meisnerovi vrátil: „Však po tobě tu zůstala díra, a je na tobě, abys ji dobře zalátoval.“ Pan biskup Aufderbeck se už nemohl tohoto svěcení zúčastnit, zakrátko na to zemřel v rozjímání nad myšlenkou: „Všechno je milost.“ Biskup Wanke nad jeho rakví v krásné erfurtské katedrále prozradil: „Zakázal mi, abych mluvil o něm, jinak že zaklepe na víko rakve“. Biskup Meisner zatím spravoval berlínskou diecézi. Taky se stal v osmdesátém třetím kardinálem. Ale v tehdejší době umírali Němcům biskupové nejen na Východě, ale i na Západě. Zemřel arcibiskup kolínský a správu diecéze na přechodnou dobu převzal světicí biskup Luthe. Arcibiskupem byl později jmenován Meisner. V Berlíně došlo k loučení. Jeden ze starších berlínských kněží se chlubil: „Já jsem učil Meisnera při jeho příchodu k nám berlínštině.“ Loučení se zúčastnil i mně neznámý biskup, byl to msgr Luthe. Zeptal jsme se ho, co od Meisnera očekávají. Odpověděl: „Wir warten auf ihn.“ - „My na něho čekáme.“ Převzetí správy diecéze s překrásnou katedrálou nebylo pro kardinála Meisnera jednoduché. Ale ani zde nezapomínal na své Pražany, na svou lásku k Čechům. Šířila se od Erfurtu, kde měl příklad svého otcovského přítele Aufderbecka, přes Berlín až do Kolína. Přál bych vám vidět jeho pracovnu na berlínském biskupství. Jestli vzpomíná na sochu sv. Jana Nepomuckého před svým rodným domem ve Slezské

Vratislavi, potom byste zde našli sošku tohoto světce několikrát a vždy v uměleckém provedení. Přijel jsem jednou do Berlína nečekaně, nebylo to poprvé. A tam byla právě schůze biskupské konference. Při takové příležitosti nemá biskup - hostitel mnoho času. Ale právě naopak a přesto si pro českého kněze kardinál Meisner našel půlhodinu. Jestli jsme při tom popíjeli kávu, to už dnes nevím. Neodcházel jsem s prázdnými rukama. Dodnes nosím tašku, kterou jsem tehdy od kardinála dostal, když jsem neměl do čeho složit knihy, které jsem dostal také od něho. Nezapomenu na setkání v Nepomuku při jubileu, kdy kardinál Meisner sloužil mši svatou a promluvil k zástupům. Při tom se dotkl českých koncelebrantů, málo jich nebylo, poznámkou: „Vypadáte teď jako svatý Jan, když jeho tělo vytáhli z Vltavy.“

Jen ještě jednu poznámku. Kolik asi bylo českých studentů, bohoslovců, kteří v době tvrdého pronásledování Církve u nás navštěvovali Erfurt, ať už biskupa Aufderbecka nebo Meisnera a vraceli se povzbuzeni, někdy i vysvěcení? Do Berlína jezdili už jen za Meisnerem a zapomenout na ně nemohou nikdy. Kardinál Meisner na ně také nezapomíná a na českou církev rovněž ne. Ten řád Bílého lva z rukou presidenta republiky nedostal zbytečně, tím méně nezaslouženě.

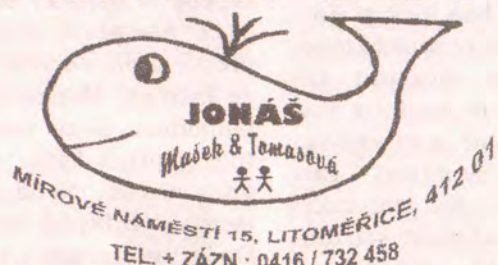
- hr-



Přečtěte si...

Všechny knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho ča si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ



IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

**Za pět hodin
uvidím Ježíše
(deník z vězení)
Zvon 1998
cena: 235,- Kč**

„Za pět hodin uvidím Ježíše.“ Těmito slovy končí deník Jacques Fesche, který byl odsouzen k trestu smrti a sít gilotinou v roce 1957 ve věku 27 let. Dva měsíce před výkonem rozsudku začíná ve vězeňské cele psát Deník, věnovaný své dceři Veronique, již bylo v té době šest let. Ví, k čemu je odsouzen. Zapisuje každodenní život člověk, který den za dnem očekává svůj neodvratně blížící se poslední východ slunce, ale také své



setkání s Bohem tváří v tvář. Bezprostřední blízkost vlastní smrti dává Jacquesovým slovům strhující pravdivost.

Uběhla léta a ti, jimž diskretnost ukládala doposud mlčet, hovoří ochotněji...

Páté doplněné a přehledně uspořádané francouzské vydání, z něhož byl pořízen český překlad, dává slovo těm novým svědkům, kteří jsou více či méně zainteresováni na této bolestné a tragické události. Jejich svědectví hluboce respektuje tajemství srdcí a rodin, dokreslující Jacquesovu osobnost a jeho ohromující konverzi.

Je to kniha, která se dotkne mnoha mladých ... i starších.

**Být pro druhého
(dva rozhovory)
Emanuel Lévinas
Zvon - řada Logos
cena: 62,- Kč**

Myslitel, který vnesl do duchovní situace 2. poloviny 20. století patrně nejsilnější etický impuls, stručně přibližuje základy své filozofie v dialozích se dvěma německými kolegy. Televizní rozhovor a Bernardem Casperem je prostřednictvím českého vydání vůbec poprvé písemně publikován. Knihu přeložil J. Sokol.

**Toulky českou
minulostí
Via facti 1998
cena: 359 Kč**

V roce 1985 vydalo nakladatelství Práce ve spolupráci s Mladým světem ve svém čtenářském klubu Kamarád první díl Toulek českou minulostí. Kniha měla velký úspěch, byla nevěšdně koncipována, byla bohatě ilustrována a hlavně byla levná, protože byla určena pro mládež. Nebyla však poplatná tehdejší vládnoucí ideologii. Postupně vycházely další díly. Měnili se nakladatelé, kvalita však zůstávala. Dnes máme před sebou 7. díl Toulek, které zahrnují historii od konce napoleonských válek do vzniku Rakouska-Uherska, tedy léta 1815 až 1867. Pro dokreslení - ten první díl se prodával za 58 Kč.

**Země dobrá, to jest
země česká
Atlantis 1998
cena: 266**

Brněnské nakladatelství Atlantis jako první svazek své nové edice Thesaurus absconditua vydalo dílo anonymního autora z roku 1754. Kniha vznikla v reakci na zrušení české dvorské kanceláře a je velkolepou obranou českého národa a především českého jazyka. Autor své dílo označil skromně jako „vejtah“ ze starších českých historických děl. Dílo se řadí ke skvostům české barokní literatury.

**Papežové
Maxwell-Stuart
Svoboda 1998
cena: 890 Kč**

Nakladatelství Svoboda vydalo knihu vědeckého pracovníka university v Aberdeenu Maxwella-Stuarda. Nalezneme v ní chronologicky řazený

popis života a pontifikátu jednotlivých papežů, jež vlastně vytváří určitou osu dějin. Dílo je napsáno srozumitelně, přehledně a je hlavně neobyčejně zajímavé. Nevyhýbá se ani zajímavostem a přitažlivým detailům ze života jednotlivých osobností, neupadá však do bulvárnosti. Kniha je bohatě ilustrována.

**Myšlenky na každý
den
Anselm Grün
Portál 1998
cena: 97 Kč**

Tuto knihu vlastně již známe, je totiž vybrána z knih, které autor napsal v posledních dvaceti letech. Ve všech se zrcadlí setkání křesťanské tradice s psychologií švýcarského psychologa Carla Gustava Junga, jež hluboce ovlivnila autora této knížky. Pro každý měsíc je vybrána vždy jedna kniha, proto mají myšlenky každého měsíce určitou vnitřní souvislost.

**Jan od Kříže
J.J. Lozano
Vyšehrad 1998**

Autor této knihy nám není neznám. Svého času vyšel od něj román Historie jednoho podzimu. Jeho útlá novela je vyprávěním o jednom z největších mystiků - o sv. Janu od Kříže. Toto vyprávění je vlastně mozaikou poskládanou z drobných událostí, jakýchsi střípků Janova života.

**Filosofie svobody
Michael Novak
Vyšehrad 1998
Cena 188 Kč**

S názory významného současného amerického katolického sociálního myslitele Michaela Novaka jsme se již mohli seznámit po listopadu 1989.



Brněnské centrum pro studium demokracie a kultury vydalo v r. 1995 jeho Vyznání katolíka, překlady jeho některých článků publikuje brněnská revue Proglas a autor již několikrát přednášel v naší republice. Je slovenského původu. Píše se často o jeho vlivu na některá vyjádření katolické církve k sociálním otázkám, především pak na encykliku Centesimus annus. Jeho knížka Filosofie svobody se zabývá zvláště aktuálním tématem pro naši současnost, povahou přechodu od společnosti autoritativní s řízeným hospodářstvím ke společnosti demokratické s volným trhem.

Posvátno
Rudolf Otto
Vyšehrad 1998
cena: 168 Kč

Poslední kniha je studií německého protestantského religionisty a teologa a ukazuje, že základ náboženství spočívá v mimoracionálním prožitku posvátna. Je to kniha velmi náročná na četbu a vychází v edici Reflexe.

-Mela-

Žehnání vlastní rodiny

V posledním čísle Zdislavy jsme se seznámili s tím, kdy a jak může křesťanský laik žehnat svým bližním. Řekli jsme si něco o významu žehnání, popsali jsme jeho postup a uvedli výčet příležitostí, kdy i křesťanský laik uplatňuje svůj podíl na Kristově kněžství tím, že žehná své děti a jemu blízké osoby. Stojíme na prahu vánočních svátků, kdy se naše rodiny ve slavnostní náladě shromažďují u vánočního stromku, aby společně zasedly k štědrovečerní večeři. Nejen při této, ale i při mnoha jiných příležitostech rodinných oslav a vzpomínek, se nám může hodit text žehnání rodin, jak je uveden v Benedikcionálu (str. 21-24). Nesmíme ovšem zapomínat na to, že poněkud jinak vypadá toto žehnání, koná-li ho kněz nebo jáhen v kostele, a jinak, udílí-li jej laik, nejlépe jeden z rodičů či prarodičů, v domově rodině.

Není zřejmě pochyb o tom, že toto žehnání, udělené právě v rodinném prostředí, má velký význam. Umožňuje nám uvědomit si skutečnost, že naše rodina je církví v malém. Bůh je zcela zvláštním způsobem přítomen tam, kde manželé naplňují svěřený dar lásky, podílejí se na vzniku nového života, na růstu a výchově dětí. K tomu přistupuje i duchovní význam soudržnosti jednotlivých generací, předávajících nejen dar života, ale i dar křesťanské víry. Rodina je svatyní života, ale i dar křesťanské víry. Rodina je vskutku svatyní života, kde žehnání všem jejím členům otcem či matkou je jistě zcela na místě.

Postupujeme tedy podle Benedikcionálu:

Po znamení kříže uvede laik požehnání slovy:

„Milost a pokoj od Boha, našeho Otce i od Pána Ježíše Krista, ať je s námi se všemi.“ Všichni přítomní odpoví: „Amen“.

Následuje čtení úryvku Písma svatého a krátké zamyšlení nad slovem Božím a to třeba jen v duchu formou ztišení. Uvědomujeme si v této chvíli, že nejsme zde sami, že ve svém slově je mezi námi přítomen sám Pán Ježíš Kristus. Je to právě On, jehož jménem bude křesťanský laik udílet svým bližním požehnání. Laik ze svátosti křtu a slov Pána čerpá pravomoc a sílu k žehnání.

Církev nám nabízí několik možností: Lze číst úryvek z I. listu apoštola Pavla Korintánům 12,12-14 nebo 12,13b-13,7 nebo Efezským 4,1-6 či Římanům 12,4-16. K Vánocům se nám bude zřejmě zdát nejbližší perikopa z evangelisty Jana 15,12-17 „Milujte se navzájem“.

Po krátkém zamyšlení následují přímluvy a modlitba Páně „Otčenáš“. Přímluvy lze říkat vlastními slovy. Prosíme společně Pána o to, co právě nás, naši rodinu nejvíce tíží v současné době, ale i prosíme o zachování všeho toho dobrého, co jsme od Boha přijali. Zejména prosíme Pána, aby posvětil svou přítomností naši rodinu, aby upevňoval v naší rodině ovzduší svornosti a vzájemné lásky, aby naše trápení proměnil v radost, aby chránil vzájemné pouto mezi manželky, aby zůstávalo neporušené. Ten, kdo přímluvy řídí, uvádí je slovy: „Kristus, věčné Slovo věčného Otce, přebýval

mezi lidmi a svou přítomností posvětil rodinu, ve které žil. Prosme ho proto za naši rodinu...“

Na každou prosbu všichni odpovídáme „Pane, naplň nás svým pokojem!“

Po přímluvách se společně modlíme „Otčenáš“ a otec, matka i některý z prarodičů pronese žehnací modlitbu

„Bože, tys poslal na svět svého Syna, aby se stal člověkem a poznal radosti a obtíže života lidské rodiny.

Shlédni na rodinu, která prosí o tvé požehnání.

Ochraňuj ji a posiluj svou pomocí.

Dávej jí vše, co potřebuje a naplň ji duchem svornosti.

Ať vždy žije ve spojení s Kristem a vydává mu ve světě svědectví.

Neboť On s tebou žije a kraluje na věky věků.“

Po odpovědi „Amen“ ukončuje laik závěrem požehnání slovy:

„Náš Pán Ježíš Kristus ať chrání naši rodinu od všeho zlého a učí nás žít ve shodě s Boží vůlí, abychom byli jedno srdce a jedna duše. Ať se námi zůstává na věky věků. Amen.“

Všichni se pak přežehnáme křížem „Ve jménu Otce, i Syna, i Duchu Svatého.“ Tím je požehnání rodině uděleno, a to nejen jménem žehnající osoby, ale jménem celé Církve. Věřme, že i tato svátostina nám přispěje k našemu vlastnímu vnitřnímu růstu a obohatí naše duchovní spojení s Bohem.

Pramen: Benedikcionál, ČBK Praha 1994

-V7-

Vánoční příběh

Bylo to začátkem 70. let v malé severočeské vesnici. Stejně jako vesnička byl malý i kostelík a přilehlý hřbitov. Stejně malá byla i chalupa neda-leko kostela, kam jezdila k babičce na víkend pě-tiletá Anička.

Přišel adventní čas. Byl sychravý a studený, ale plný očekávání a těšení. Malá Anička klečela ne-děli co neděli vedle babičky a se sepjatýma ručič-kama šeptala vroucí prosbu: „Ježíšku, prosím tě, přines mi ten kočárek, co mají u nás za výlohou.“ To „u nás“ bylo v nedalekém okresním městě, kde Anička s rodiči bydlela. Rozsvícených svíci na adventním věnci přibývalo, ale Anička měla přání stále pouze jedno: Kočárek, co mají u nich za vý-lohou.

Před svátky nasněžilo. Sněhu leželo všude po kolena. Na Boží hod v půl jedenácté se před kos-telem scházeli lidé. Ne davy, jen hrstka věrných se choulila do nových kožichů a vlnáků. V mrazi-vém dni všichni sice mrzli, ale v srdci je hrála radost z nově narozeného Spasitele. Také Anička s babičkou přišly, aby se poklonily Božskému Dí-těti v jesličkách a poděkovaly mu za vše, co od něho přijaly. Bohoslužba byla nádherná; vyzdo-bený kostel, varhany, zpěv na kůru i koledy, kte-ré zpívali lidé, kněz v bílém ornátě a pan kostel-ník s kadidelnicí. To vše po fialové barvě adventu působilo svátečně. Aničce byla zima. Chvíli si hřála ručičky v nových rukavičkách, chvíli se chou-lila k babičce, v obličejíčku celá promodralá. Její oči však zářily. Ještě ani nedozněly varhany a děv-čátko vyběhlo z kostela jako srna, ale během ně-kolika minut bylo zpátky. Před sebou tlačilo ko-čárek - ten z výlohy - a rovnou do sakristie. Pan farář a kostelník začali kočárek chválit a obdivo-vat, protože předpokládali, že se jde holčička poch-lubit, ale co následovalo jim vyrazilo dech. „Pane Rakouš, já vezu Ježíškovi kočárek, protože je mu tu strašná zima a nemá ani postýlku!“ ... A už se hrnula i s kočárkem do postranní kaple, kde stál betlém. A pan kostelník, pod Aniččiným dohle-dem, vzal Ježíška z jesliček a uložil ho do kočár-ku, zakryl peřinkami a kočárek postavil tak, aby do něj viděli nejen věřící, ale i Panna Maria a sv. Josef...

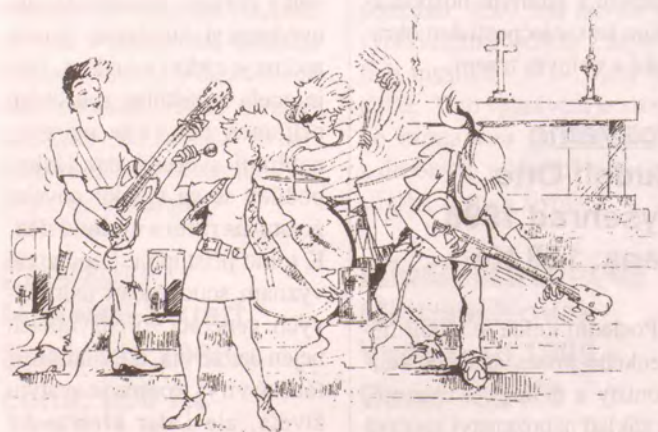
Ten rok v té zapadlé, sněhem zaváté vesničce, kdesi v severočeském kraji, měli nejoriginálnější betlém na světě. Dotvořila ho totiž - láska, láska čisté dětské duše.

Na závěr si položme otázku: Dovedu i já zřít se toho, co je mi milé, co mi dělá radost nebo z čeho mám potěšení - pro Krista? Nezdřáhám se, neváhám, nekladu si podmínky, když po mně Je-žíš něco žádá?

Dagmar Vildová

Vtipná půlstránka

K vánocům neodmyslitelně patří muzika a o ní jsou i dnešní kreslené obrázky.



"... Hej, hej, hej, Ježíš je OK (oukej)..."

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.



Ad Výzva PP ve Zdislavě č.11

Znovu a znovu se musím vracet k poslednímu číslu Zdislavy. Tolik podnětů k zamyšlení! Posíláme upřímné blahopřání do Jablonce nad Nisou, radujeme se s celou farností a jen tak šetmo prosíme: "Neposlali byste nám recept, jak na to jít, aby byly v jednom městě dvě primice?" Nemyslete, nejsme zase jen tak ubohá farnost, máme také v Praze svou mladou sestřičku Zdislavu (Voršilkou) a u sv. Markéty v Břevnově mladého bratra Mikuláše, který tam letos začal noviciát. A máme několik mladých skvělých rodin, skutečné "jaro církve".

Vracím se k oběma našim primiciánům. Je dobře, že jste nám je přiblížili nejen slovem, ale i fotografiemi. Otce Milana Glasera TJ slyšíme denně z vatikánského rozhlasu, je tedy výborné, že si jej můžeme konkrétně představit. A Vám, otče Michale, děkujeme, že se nám věnujete ve Zdislavě! Jste dokonce ochotný dát tři čtvrtiny prostoru na Dopisy, ale přece jen si myslím: jen to ne! Vždyť potřebujeme taky nějaké rozumné slovo k poučení, nemyslíte?

Vlasta Kouřilová, Česká Lípa

Odpoď od P. Michala:

Ano, myslím - všechno chce rovnováhu: Kvalitní katecheze, reportáže, rozhovory a informace do diecézního časopisu neodmyslitelně patří.

Modlíme se živý růženec.

Svatý či posvátný růženec jistě všichni známe, ale možná není každému jasný výraz „živý růženec“.

Je to společná modlitba celého či velkého růžence, t. j. 15 desátek každý den, kdy se každý den člen společenství modlí jen jeden desátek. Je tedy nejlepší, když členů tohoto modlitebního společenství je nejméně patnáct. Když je jich více a jeden je ochoten dělat vedoucího skupiny, pak se modlí stejný desátek dva, tři nebo více členů.

Když je členů méně, modlí se ti, kteří

k tomu mají podmínky, dva nebo i více desátek, aby se společenství denně modlilo celý růženec. Tím je jaksi uzavřen pomyslný okruh modlitby růžence z živých lidí - tedy „živý růženec“.

V našem společenství v Teplicích Trnovanech, je nás teď 31, a tak se jeden desátek modlí tři členové, a ostatní desátky dva.

Mimo to, mají další společenství živého růžence i mladé rodiny a další společenství starších farníků. To si předávají jednotlivá tajemství v podobě malých obrázků. V našem společenství si předáváme koncem měsíce jednotlivé desátky ústně a to tak, že si vedoucí udělá na každého z nás čas a tím se také lépe poznáme. Každý z členů společenství živého růžence se modlí desátek na příslušný úmysl, který si každý určí sám.

Ideální by bylo, abychom se mohli občas, třeba alespoň jednou za rok setkat všichni. Zatím se nám to ale nepodařilo, protože máme členy mezi starými a nemocnými, kteří ani nemohou vycházet někam ven. Jiní jsou pak také zaměstnáni apod. Překážek k tomuto setkání je tedy mnoho, ale díky Bohu, že naše modlitební společenství alespoň takto působí.

František Čapek Teplice
(redakčně kráceno a upraveno)

Ad listárna 12.98.

Děkuji za zveřejnění svého názoru v prosincovém čísle, ale nemám velkou radost ze zveřejnění mé adresy, resp. místa pobytu. Nikoliv kvůli mé osobě, ale kvůli tomu místu, o které jde. Když se k něčemu kriticky vyjadřuji, nemám ve zvyku ukazovat na dotýčeného prstem, ale zveřejněním příslušného místa se to stalo. Nepopírám, že mám v tomto místě hodně negativních zkušeností, ale pohybuji se i jinde - tudíž ne všechny moje zkušenosti se vztahují pouze k této lokalitě. Pro doplnění uvádím, že nejen zde, ale i mimo naši diecézi jsme se setkala s neznalostí kněží, co se týče zhoubných nádoorů.

Kateřina Tetitová
Ježkova 20
Ústí nad Labem

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE A 1. CELOSTÁTNÍ FÓRUM MLÁDEŽE

Praha: Celostátní setkání mládeže se bude konat v roce 1999 ve dnech 17.-22. srpna na českém poutním místě Svatá Hora u Příbrami. Poslední setkání tohoto druhu se konalo na moravském Velehradě v roce 1993. Předpokládá se účast několika tisíc mladých lidí z celé České republiky. Mladí křesťané se budou společně zamýšlet nad svou odpovědností za společnost a církev.

Tomuto setkání bude předcházet 1. Celostátní fórum mládeže ve dnech 13.-16. května 1999 na Svaté Hoře u Příbrami. Zástupci mladých křesťanů z jednotlivých diecézí, hnutí a řeholí budou diskutovat na téma své angažovanosti v církvi a připravovaného plenárního sněmu katolické církve u nás. Obě akce pořádá Česká biskupská konference (ČBK) prostřednictvím Sekce pro mládež ČBK.

Kontakt: Sekce pro mládež ČBK, Thákurova 3, 160 00 Praha 6 - Dejvice; tel: 02/20 181 753 nebo P. Jan Balík; tel: 02/4491 0469; e-mail: adcm-pha@comp.cz.

SESTRY PAULÍNKY OTEVÍRAJÍ KNIHKUPECTVÍ

Praha: Inaugurace prvního knihkupectví sester „Paulínek“ (Dcer sv. Pavla) se konalo v pondělí 7. prosince v 16.30 hodin v Praze 1 (Petrská 9; tel/fax: 02/23 11 206). Prostory knihkupectví požehnal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

Misijní kongregaci Dcer sv. Pavla založil P. Giacomo Alberione v r. 1915 v Itálii. Sestry Paulínky se věnují šíření evangelia pomocí sdělovacích prostředků - vydávají knihy, videokazety, audiokazety, CD, plakáty a umělecké předměty s náboženskou tematikou a v některých zemích mají také vlastní radiové a televizní stanice. V současné době pracují v 50ti zemích světa. Do ČR přišly sestry Paulínky právě před 5ti lety (8.12.1993). Jejich pražskou komunitu tvoří 4 sestry - 2 z Itálie, 1 ze Španělska a 1 z Indie.

Knihkupectví bude otevřeno v pondělí až pátek od 10.00 do 17.30 hodin.

Věřím v Ducha svatého

Tajemství existence dával Bůh tušit svému lidu již ve starozákonní době. Tak např. v knize proroka Joela nacházíme Hospodinův výrok: „Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové a vaše dcery budou prorokovat“ (Jl 3,1).

Kdo je Duch svatý a co je podstatou jeho činnosti nám však blížeji objasnil teprve Ježíš Kristus. Z Božího zjevení poznáváme, že Duch svatý působí v jednotě s Otcem i Synem od začátku až do splnění plánu naší spásy. Ale teprve v „posledních časech“, zahájených vykupitelským vtělením Syna, je Duch svatý zjevován a dáván, poznáván a přijímán jako osoba. Tím tento božský plán dovršený v Kristu, „prvorozeném“ a hlavě nového stvoření, nabývá konkrétnosti vylitím Ducha. Církev, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a věčný život jsou skutečnosti, které jsou svou povahou neoddělitelně spjaty s přímou a osobní činností Ducha svatého. (srv. KKC)

Též podstaty

Věřit v Ducha svatého tedy znamená vyznávat, že Duch svatý je jedna z Osob Nejsvětější Trojice, též podstaty s Otcem i Synem. Nicejsko-cařihradské vyznání víry to vyjadřuje slovy: „Věřím v Ducha svatého, Pána a dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.“

Jednota a rovnost Osob Nejsvětější Trojice umožňuje Božímu Duchu zjevovat nám „Boží nitro“. Ten, který „mluvil ústy proroků“, nám dává slyšet Otcovo Slovo, přesto, že „hlas“ Ducha svatého vlastníma ušima neslyšíme. Poznáváme ho ale zcela zřetelně rozumem a srdcem podle hnutí, kterým nám toto Slovo zjevu-

je a uschopňuje nás, abychom je vírou přijali. Duch pravdy, který nám odhaluje Krista, nemluví sám ze sebe. Takové sebezastínění, jež je vlastní jen Bohu, vysvětluje, proč „svět nemůže přijmout“ Ducha, „poněvadž ho nevidí, ani nezná“, kdežto ti, kdo věří v Krista, ho znají, protože



s nimi „zůstává“. (KKC 687)

Duch svatý a církev

Když se Ježíš Kristus v předvečer svého utrpení loučil se svými učedníky, přislíbil jim pomoc Ducha svatého: „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám“ (J 16,7). Tento Duch pravdy je v budoucnu bude uvádět „do veškeré pravdy“. Jeho úlohou bude připojit apoštoly, a všechny, kteří skrze ně uvěří, ke Kristu ještě úžeji, než to bylo možné setkáním s jeho lidskou postavou; vytvořit údy Kristova tajemného těla - církve.

Při hledání odpovědí na pal-

čivé otázky našeho nitra, nám Duch svatý přichází vstříc s pomáhající milostí v nás nejdříve vzbuzuje víru v Krista, který je pro všechny lidi Cestou, Pravdou a životem. „Jenom pod vlivem Ducha svatého může dojít k vlastnímu vnitřnímu sjednocení s Kristem. V síle našeho křtu, prv-

vot, působí v nás Boží Duch a přitom nás svou přítomností nesmírně obohacuje. Ve svátostech, které jsou věřícím v církvi udělovány, nám Duch svatý uděluje a rozmnožuje posvěcující milost. Spolu s ní vlévá do našeho srdce božské ctnosti - víru, naději a lásku, abychom mohli jako skutečné děti boží nadpřirozeně v Boha věřit, doufat a milovat ho. Připojuje k nim mravní ctnosti, které nám pomáhají žít pokojně v tomto světě a být užitečnými členy lidské společnosti. Těchto ctností je mnoho, ale nejdůležitější, základní, jsou opatrnost, spravedlnost, statečnost a umírněnost. Mimoto nás Duch svatý vybavuje pro život svými specifickými dary: darem moudrosti a rozumu, rady a síly, umění a zbožnosti a darem bázně Boží. (srv. Iz 11,2)

Mimořádné projevy

V dnešní době nepoznáváme blízkost Ducha svatého v nějakých mimořádných vnějších projevech, jako např. v den letnic v Jeruzalémě a následně v prvních dobách církve, nýbrž právě v nepatrných událostech života, v nejobyčejnějším každodenním životě. „Ovoce Božího Ducha je láska, tichost a sebeovládání“ (Gal 5,22-23). Proto můžeme skrytou pomoc Ducha svatého vystopovat např. v obětavé dobrotě sestry u lůžka nemocného, v pomoci druhým v času nouze, ve skryté věrnosti manželů, ve vytrvalosti v pokušení, v důvěře hříšníka v Boží slitovnost, v trpělivosti v samotě a utrpení, ve stálosti ve víře, v neochvějně naději na Boží zaslíbení, v křesťanské lásce atd. Působení Božího Ducha se přitom neuskutečňuje mimo naše vlohy a také ne bez naší součinnosti, nýbrž v nás a spolu s námi. (srv. Naše víra, kap.8)

P. Antonín Audy